

Kint és bent

Az elérhetetlen dolgok vénülnek csupán,
mi pedig az elmúló idővel
leszünk tartósak, miközben
kevés idő marad magunkra,
kötelet húzunk, amelyikünk
győz, nem jut el az előadásra,
ahova nem engedik be a
kíváncsiskodókat, akik
hamar megöregszenek,
közben a színpadon unokaöcsém alszik,
önmagát látja álmában, amint
a nézőtéren ásítózik éppen,
szeretne odamenni, hogy
rendre utasítsa önmagát,
nyomot hagyni maga után,
de lebénul a teste és
megszólalni sem bír.

Elalvás előtt

Kabai Lórántnak

A boldogság kifogyott a cérnából,
minden zsebe be van varrva,
mindegyik zsebben más-más színű
cérnaguriga lapul,
mindösszesen annyi cérna hiányzik
a gurigákról, amennyi az adott zseb
bevarrásához kellett,
se több, se kevesebb.
A boldogságnak
gombostűfeje van.

Halottak élén

A buddhista tanítások szerint
hét hét után kerül sor az
újjászületésre, írja unokatesóm,
akinek az apu volt a keresztapja.
Most éppen Burmából ír,
ott érte apám halálának a híre,
több mint három hónapja
tartózkodik ott, gyerekkori
szeretethiányát igyekszik bepótolni.
Csetelésünk közben
kinézek a fejemből, eszembe jut,
hogy apám szeptember tizenharmadikán
hunyt el, s az azt követő ötvenedik
nap Halottak napjára esett.

Emelkedő

Anyai nagynéném előtt,
akinek nyúl paprikását imádtam,
mindenki igyekezett titkolni,
hogy a legkisebb fia autóbalesetet
szenvedett, s kórházban fekszik.
Harmadnapra aztán álmában
megjelent három éve halott
öccse, aki mindenről beszámolt
tőviről hegyire, mivel a
halottakat nem köti a titoktartás.
Még azt is elárulta,
amiről inkább hallgathatott volna,
hogy a fiú egy nyulat akart kikerülni
a csúszós úton, de végülis
nem sikerült neki.

Hadüzenet nélkül

Nagynéném naponta álmodik
ötvenöt éve halott édesapjával,
abban sem biztos, hogy megismerné,
ha feltámadna hirtelenjében,
azt mondja, olyan a csönd a temetőben,
mint a karácsonyi rántott pontyban
a csont, meg a szálka.
Apám amikor megjött ötvenöt éve
az éjféλι miséről, ösztönösen
benézett a sütőbe, ahol talált egy
darab rántott halat, amit előző
nap fogott ki a Kis-Dunából,
mivel éhes volt, hát megette.
Erre beteg édesapja zsörtölődni kezdett
hiszen az ő adagját ette meg.
Úgy hiányolta, mint azokat a dolgokat,
amiket végérvényesen elfelejtett az életéből
kitorolni.
Amikor aztán apám torkán a megakadt
halszálkát sikerült kenyérrel a gyomrába
juttatni,
akkor fulladt meg nagyapám,
mintha csak halászni ment volna.

Karácsonyi ének

Nem szeretem a telet,
de már a tavaszt se várom,
ha nem lettem volna
világéletemben derűlátó,
mindezt most le sem
írtam volna, vagyis már
annyira hozzászoktam
az írógéphez, hogy gondot
okoz golyóstollal megcímezmem
a levelet a Jézuskának.
Ilyenkor a múltamból visszanez
rám egy kíváncsi kisgyerek,
mint Lóth felesége

Üzemanyag

Ha az apám élne,
nem mehetnénk ki
naponta a sírjához
az anyámmal,
egyikünknek ugyanis,
mint mindig,
mellette kellene lennie,
vigyázva rá, nehogy
megengedje a gázt,
megengedje a vizet,
nehogy elessen
és eltörje a combnyakcsontját,
amibe
százegyedik napja,
hogy belehalt.

■ **Fellinger Károly** (Pozsony 1963): költő, helytörténész, meseíró. Jókán él. Legutóbbi könyveiből: *Fellinger Károly legszebb versei* (AB-ART, 2016), *A Kincsesláda – The Treasure Chest* (AB-ART, 2017). Többek közt angol, román, német és szerb nyelvű verskötete is megjelent.